

Mihail Vasiliadis: Senede bir gün değil, her gün!

Posted on 05/09/2015

Oldum olası, yıldönümleri ya da özel günler vesilesiyle yazı yazmayı sevmem. Barışı, anneleri, kadınları, aşkı, fakirleri, körleri, senede bir gün anımsamak, yasak savmaktan öteye geçmez. Bireysel ve toplumsal olarak hayatımızın akışını değiştiren olaylar, müspet ya da menfi, içimize işlerler; farkına varmasak da, aldığımız kararlarda etkilidirler. Benliğimizin parçası olmuşlardır. 1915, 6/7 Eylül 1955 olayları ve daha başkaları, bu niteliktedir.

O pogrom gecesini, daha 16'sına basmadan yaşamış biri olarak, 60 senedir içimde taşıyor, beni zehirleyen etkilerinden kurtulma çabasını hâlâ sürdürüyorum. (Kanımı bu zehirden kurtarma uğraşı!) Bu çabamda bana en büyük yardımı, farkında olmasalar da, Türk dostlar veriyor. Onların sıcak ve samimi tavrı, merhem oluyor yaraya.

Bu yazı onlara ithaf olsun.

Son 60 yılın 58'ini gazeteciliğe bulaşmış olarak yaşadım. O gecenin, gayrimüslim toplumlara olan zararını defalarca yazdım, söyledim. Filmlere de konu olan, kapıcımız Ahmet Efendi'nin inanılmaz davranışını duymayan az kişi kalmıştır. Hani, önce tanıdığı biz apartman sakinlerini koruyan, sonra da ilerdeki Rum dükkânlarını ve evlerini tahrip ve talan eden Ahmet Efendi'nin...

Bu yazımda, en az bizler (Rum, Ermeni, Yahudi azınlıklar) kadar mağdur olanlardan bahsedeceğim.

Rum toplumu, "Bu harabenin üstünde, bu harabenin içinden ayıklayacağımız malzemeye, yuvalarımızı yeniden kuracağız" diyen merhum Ekümenik Patrik Athenaroras'ın teşviklerine uydu.

Ermeni ve Yahudi toplumları da aşağı yukarı benzer şekilde davrandı. Yaralar bir ölçüde sarıldı, hayat akmaya başladı.

Zor oldu. Çok çalıştık, çok didindik, ama ayakta durmayı başardık!

Bahsettiğim diğer mağdur, Türkiye Cumhuriyeti'nin kendisi.

Gerek 1915, gerek 1955 olaylarıyla sarsılan prestiji bir türlü tam olarak yerine gelemedi. Günümüze dek azınlıklara karşı davranışları nedeniyle dünya kamuoyu tarafından sorgulanıyor. Onu Avrupa ailesi içinde -kendi nedenlerinden dolayı- istemeyenler, bu argümanı haklı haksız kullanmaktan geri kalmıyorlar.

Sonuçta, vatanın hayrına çalıştıklarını zannedenler, düşman bildiklerine koz veriyorlar!

Enver, Talat ve etrafındakiler, 6/7 Eylül olaylarını planlayanlar, sevgili Hrant'a suikast hazırlayıp öldürenler... Hepsi ama hepsi, vatanlarını çok, pek çok, seviyorlardı...

Aynen sık sık gördüğümüz kadın cinayetlerinin failleri gibi: "Onu çok seviyordum hâkim bey, onun için öldürdüm."

Tanrı hepimizi çok sevenlerden, ama gerçek sevginin ne olduğunu bilmeyenlerden korusun!

Καθημερινά και όχι μια φορά το χρόνο...

ΜΙΧΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Δεν μου αρέσει να γράφω για επετείους ή για μέρες 'ειδικά' αφιερωμένες.

Το να θυμάται κανείς, μια φορά το χρόνο, την ειρήνη, την μητέρα, την γυναίκα, τον έρωτα, τους φτωχούς, τους τυφλούς κλπ... δεν είναι τίποτε παραπάνω από το να γελάμε τον εαυτό μας ότι τάχα πράξαμε το καθήκον μας.

Όσο για τα σημαντικά γεγονότα, είναι αυτά που αλλάζουν τη ροή της ζωής ανθρώπων και κοινωνιών. Μένουν καθηλωμένα μέσα μας και πολλές φορές, δίχως να το καταλάβουμε, μας επηρεάζουν θετικά ή αρνητικά στις αποφάσεις μας.

Τα γεγονότα του 1915, τα Σεπτεμβριανά του 1955 κ.α., έχουν αυτή τη διάσταση.

...

Την νύχτα εκείνη του πογκρόμ την έζησα πριν ακόμα αγγίξω τα 16 μου χρόνια. Την κουβαλώ μέσα μου 60 ολόκληρα χρόνια και προσπαθώ ακόμα να αποτοξινωθώ από το φαρμάκι που έσταξε μέσα μου. Στην προσπάθειά μου αυτή με βοηθούν αποτελεσματικά, έστω και εν αγνοία τους, Τούρκοι φίλοι. Η ζεστή και ειλικρινής συμπεριφορά τους λειτουργεί ως βάλαμο στην πληγή.

Ας είναι σ' αυτούς αφιερωμένο τούτο το γραπτό.

...

Τα 58 από τα 60 τελευταία χρόνια τα έζησα κρατώντας τον κάλαμο της δημοσιογραφίας. Έχω επανειλημμένα γράψει και αφηγηθεί τη ζημιά που επιφύλαξε η αποφράδα εκείνη μέρα στις μη μουσουλμανικές μειονότητες. Η απίστευτη ιστορία του θυρωρού της πολυκατοικίας μας, του Αχμέτ εφέντι, έχει μπει και σε ταινίες. Του Αχμέτ εφέντι, ο οποίος αφού πρώτα προστάτεψε εμάς τους κατοίκους της πολυκατοικίας, ακολούθησε τον όχλο και άρχισε να καταστρέφει και να λεηλατεί σπίτια και καταστήματα των παραπέρα Ρωμιών!

Στο γραπτό μου αυτό θα αναφερθώ στη ζημιά που τα γεγονότα αυτά προκάλεσαν κι αλλού, εκτός από εμάς τους Ρωμιούς, τους Αρμενίους και τους Εβραίους.

Η Ελληνορθόδοξη κοινότητα ακολούθησε τον αείμνηστο Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα στην προτροπή του: «Επί των ερειπίων, δια των ερειπίων θα ξαναστήσουμε τις εστίες μας»! Αρμένιοι και Εβραίοι έπραξαν περίπου το ίδιο. Οι πληγές μέχρι κάποιο βαθμό επουλώθηκαν, η ζωή ξανάρχισε να κυλά...

Ήταν δύσκολο. Δουλέψαμε πολύ, κουραστήκαμε, όμως κατορθώσαμε να ορθοποδήσουμε!

Ο έτερος ζημιωμένος που αναφέρθηκα, είναι η ίδια η Τουρκική Δημοκρατία!

Η ζημιά που προκάλεσαν τόσο τα γεγονότα του 1915 όσο και αυτά του 1955, στο γόητρο της χώρας δεν καλύφθηκε ποτέ εξ ολοκλήρου. Μέχρι και σήμερα ακόμα, η διεθνής κοινή γνώμη ελέγχει την χώρα για την συμπεριφορά της στις μειονότητες. Εκείνοι που, για άλλους

δικούς τους λόγους, δεν θέλουν να δουν την Τουρκία μέσα στην ευρωπαϊκή οικογένεια, δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν, δικαίως ή αδικώς, αυτά τα επιχειρήματα...

Τελικά, εκείνοι που νομίζουν ότι προσφέρουν υπηρεσία στην πατρίδα τους, προσφέρουν επιχειρήματα σ' αυτούς που θεωρούν εχθρούς!

Ο Ενβέρ, ο Ταλαάτ και οι περί αυτών, οι σχεδιαστές των Σεπτεμβριανών γεγονότων, εκείνοι που έπλεξαν την συνομοσία και δολοφόνησαν τον αείμνηστο Χραντ...

Όλοι, μα όλοι, αγαπούσαν υπερβολικά την πατρίδα τους...

Όπως ακριβώς οι δράστες των δολοφονιών γυναικών που πολύ συχνά βλέπουμε: «Την σκότωσα γιατί την αγαπούσα κύριε Πρόεδρε!».

Ο Θεός να μας φυλάει από αυτούς που 'πολύ αγαπούν', όμως δεν γνωρίζουν τι είναι η πραγματική αγάπη!

Kaynak: agos.com.tr